

[Ole Vig Jensen]

grundbeskatning, som det jo også er foreslået her. Og hr. Poul Nødgaard ved selvfølgelig også, at hvis man skulle gå ind på tankegangen bag forslaget, ville det f.eks. få den virkning, at man nogle steder ville se indkomstskatten stige i 1993, og jeg går ud fra, at det heller ikke er noget, hr. Poul Nødgaard ønsker at fremme.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Til det sidste vil jeg godt sige til hr. Ole Vig Jensen, at jeg tror, at alle her i Folketinget er klar over, at det ikke kan lade sig gøre for 1993. Løbet er kørt med udskrivning af skattekort og ejendomsskattebilletter osv. for 1993, så lad os glemme alt om 1993, det løb er desværre kørt på en forfærdelig dårlig måde, men det er historie nu. Nu drejer det sig om at finde nogle gode ordninger, der kan gælde for 1994. Og når hr. Ole Vig Jensen har ca. 2 minutter på talerstolen, forstår jeg ikke, at man ikke bare lige kan løfte låget og forklare, hvorfor Det Radikale Venstre har det forældede syn på ejendomsbeskatning.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg tør måske bruge udtrykket, at vi har et grundfæstet synspunkt. Vi er tilhængere af en minimumsgrænse på 6 promille, men vi er også tilhængere af, at der er et loft, som det foreslås i dette tilfælde. Så enkelt er det såmænd.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge indenrigsministeren, om ikke regeringen føler, at det er vigtigt at holde de løfter, man giver befolkningen. Jeg tænker selvfølgelig her på, at regeringen har meldt klart ud, både om hvilken virkning den 19. almindelige vurdering skulle have på ejendomsskatterne, og om at boligejernes samlede boligudgifter ikke må stige. Og det er jo sikkert indenrigsministeren aldeles bekendt, at ingen af de løfter kan opfyldes, hvis virkningen af den 19. almindelige vurdering får lov til at slå igennem.

Så prøver indenrigsministeren at redde sig selv hjem ved at sige, at nu har han altså talt alvorligt med kommunerne. Og det får os andre til at sige til os selv: Ja, det kommer der nok også noget godt ud af, for det plejer der jo.

Så derfor har jeg et spørgsmål til indenrigsministeren: Med den erfaring, regeringen har med at lave aftaler med kommunerne, som kommunerne er aldeles og totalt ligeglade med, hvad enten det handler om at bruge et særligt bloktilskud til ældreområdet eller efterkomme nogle frivillige aftaler om at nedsætte skatterne, tror indenrigsministeren så ikke, det var på tide, at man begyndte at lave aftaler med kommunerne på en anden måde? Aftaler uden sanktionsmuligheder er faktisk ikke det papir værd, de er skrevet på, og det har befolkningen altså måttet sande indtil flere gange.

Jeg vil heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at regeringen i sin egen budgetredegerelse har regnet på tingene og fortalt os, at det her betyder 3,4 mia. kr. ekstra i skatteindtægter til amter og kommuner. Det er dog immervæk en slat penge, hr. indenrigsminister.

Men nu er det jo så heldigt, at Fremskridtspartiet ikke havde den samme tyrkertro på de frivillige aftaler. Derfor rejste vi den første dag, Folketinget var samlet, en forespørgselsdebat om simpelt hen at neutralisere virkningen af den 19. almindelige vurdering, så den ikke får nogen indvirkning på hverken ejendomsskatterne eller lejeværdien og dermed på boligejernes boligudgifter, dækningsbidrag eller på erhvervslivets vilkår i øvrigt. Og med den holdning, indenrigsministeren har givet udtryk for heroppefra, at man virkelig mener noget med det her, at man tror, man kan nå det ad frivillighedens vej – men det finder indenrigsministeren nok ud af at han ikke kan – så forventer jeg tilslutning til en dagsorden, som går ud på at neutralisere virkningen af den 19. almindelige vurdering.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Selv om det måske er på kanten af det lovforslag, vi behandler her, at kommentere fru Kirsten Jacobsens spørgsmål til mig om kommunaftalen i almindelighed, vil jeg gerne besvare det, nu hvor det er stillet.

Det danske aftalesystem mellem stat og kommuner er unikt. Det er enestående, og jeg vil gerne præcisere, at der findes ikke andre lande, der har været i stand til at styre de primærkommunale og amtskommunale udgifter så præcist, som man har kunnet i Danmark med baggrund i aftalesystemet, uanset om vi ser på de øvrige nordiske lande eller går over i